

**Пам'ять
про нашого
Господа**

Пам'ять про нашого Господа

Близько 3600 років тому Ізраїлю було наказано взяти кров пасхального ягняти і помазати нею одвірки своїх будинків, а потім увійти всередину і залишатися там до ранку. Накази, дані ізраїльтянам, були чіткими, і їм було легко їх виконати.

Те саме сталося і з нами, коли ми прийняли Ісуса як нашого особистого Спасителя і символічно нанесли кров на одвірки наших сердець. Це був початок нашого шляху.

НІЧ ПАСХИ

Тієї ночі, після того як було зарізано пасхальне ягня і кров нанесено на одвірки їхніх будинків, ізраїльтяни зайшли до своїх осель і зачинили двері. Тепер вони мали спожити пасхальне ягня після того, як воно було запечене, і всі були об'єднані як сім'я в цьому починанні. Вони ілюстрували, як брати в цю ніч Євангельської епохи об'єднуються Агнцем Божим і, перебуваючи під кров'ю, споживають ягня, привласнюючи собі заслуги його жертви. Ми згадуємо 133-й псалом, який говорить: «Ось, як добре і як приємно, коли брати живуть у єдності!» (Псалом 133:1). Ізраїль у своїх рідинах зібрався тієї ночі у святому, щасливому, мирному спілкуванні.

Найважливішою частиною цієї церемонії було кроплення кров'ю одвірків будинків. Це символізувало спасіння кров'ю, що є основою всього християнського життя. Ісус, який «особисто поніс наші гріхи у своєму тілі на хресті» (1 Петра 2:24), є тим пасхальним Агнцем, чия кров була пролита, щоб викупити нас. (1 Петра 1:19). Ісус став «гріхом за нас, хто не знав гріха, щоб ми стали праведністю Божою в Ньому». (2 Коринтян 5:21). Поки Ісус був на землі, він був особливо уважним до страждених, бідних, сліпих, калік і прокажених. Усе людство є одержувачами викупних благ, незалежно від свого становища в житті. Кров Агнца робить можливим наше з'єднання з Богом і один з одним. Він є центром єдності.

ПОТРЕБА У ЗБОРІ

Ісус сказав: «Де двоє або троє зібралися в ім'я Моє, там Я серед них» (Матвія 18:20). Ми збираємося Святим Духом, і Христос є причиною наших зустрічей. Такі зібрання характеризуються святістю. Святий Дух може зібрати нас тільки до Христа. Він не може зібрати нас до імені, обряду, системи чи асоціації, а тільки до прославленого Христа на небі. Збирається «мала отара». Ісус сказав: «Якщо хтось любить Мене, той буде дотримуватися Моїх слів» (Лука 12:32; Іван 14:23). Доказом нашої любові до Ісуса і до Бога є виконання того, що Він заповідає нам у Своему Слові. Ті, хто віддають себе Богу і слідує за Христом, не повинні більше бажати виконувати свою волю, яка заважає Божій роботі в нас.

У першу ніч Пасхи, коли всі родини Ізраїлю зібралися у своїх домівках, вони зібралися навколо запеченого ягняти – ягняти, яке пройшло через вогонь. Інструкції в Вихід 12:8,9 дуже чіткі: «Тієї ночі вони їстимуть м'ясо, запечене на вогні, і прісний хліб; і з гіркими травами вони їстимуть його. Не їжте його сирим, не замочуйте його у воді, а запечіть на вогні; його голову з ногами і з його нутрощами».

Смажена ягняча баранчина ілюструє, як Ісус, справжня Пасхальна Баранчина, піддався дії вогню - «вогненним випробуванням» протягом трьох з половиною років свого служіння. Це було настільки важливою частиною ілюстрації, що Ізраїлю було наказано не їсти її сирю або замоченою у воді.

ВИДАЛЕННЯ ЗАКВАСКИ

Інструкції щодо споживання пасхального ягняти також стосуються нашого споживання великого Пасхального Ягняти. Ізраїльтяни мали споживати його з прісним хлібом. Закваска є символом зла і гріха. У Божому Слові вона ніколи не використовується для символізації того, що є чистим, святим або добрим. Свято, яке Ізраїль мав святкувати разом із Пасхою, називалося Святом Незаквашеного Хліба. Як наказує Ізраїлю Вихід 12:15: «Сім днів їжте незаквашений хліб; навіть першого дня ви повинні видалити закваску зі своїх будинків».

Це мало проілюструвати відокремлення Ізраїлю від гріха. Апостол Павло каже нам: «Отож,

очистити старий заквас» (1 Коринтян 5:7). Павло не каже: «Спробуйте очистити старий заквас». Натомість він впевнений у цьому і каже: «Зробіть це». Наша плоть може заважати такому плану. Апостол усвідомлював це, коли писав: «Я хочу робити те, що є правильним, але не можу. Я хочу робити те, що є добрим, але не роблю. Я не хочу робити те, що є неправильним, але роблю це все одно. Але якщо я роблю те, чого не хочу, то насправді не я роблю зло, а гріх, що живе в мені. Отже, я бачу, що діє такий закон: хоча я хочу робити добро, зло є в мені» (Римлянам 7:19-21). Однак ми повинні докласти всіх зусиль, щоб усунути гріх і зло.

Ізраїль мав робити це протягом семи днів. Сім символізує повноту. Християнин повинен відкинути зло і жити в святості. Бог не може терпіти зло в думках, словах чи вчинках. Як нагадує нам апостол Іван, говорячи про Бога: «Якщо ми кажемо, що маємо спілкування з Ним, а ходимо в темряві, то ми брешемо і не чинимо правди» (1 Івана 1:6). Пізніше він сказав: «Якщо ми кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо себе, і правди в нас немає» (1 Івана 1:8). Плоть продовжує проявляти себе, але завдяки Божій благодаті ми можемо її приборкувати. Іван продовжує: «Якщо ми визнаємо свої гріхи, то Він вірний і справедливий, щоб простити нам гріхи і очистити нас від усякої неправди» (1 Івана 1:9).

Часто ми буваємо зненацька захоплені і можемо сказати або зробити щось неправильне. У таких випадках ми повинні негайно звернутися до

нашого Заступника, як нагадує нам Іван: «Це пишу вам, щоб ви не грішили. А якщо хтось згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, праведного» (1 Івана 2:1). Новий розум, який розвивається, прагне до досконалості. Однак окремих християнин не може бути досконалим, доки не отримає досконале нове тіло. Як каже Іван: «Ми знаємо, що кожен, хто народжений [породжений] від Бога, не грішить» (1 Івана 5:18). Іван говорить нам, що ті, хто породжені від Бога, не грішать навмисно. Вони не співчують гріху. Вони очищають себе від старого заквасу.

ЇСТЬ ПАСХАЛЬНЕ ЯГНЯ

Ізраїльтяни були врятовані не через споживання прісного хліба, а через кров пасхального ягняти. Так само і християнин не врятований через практичну святість, а через кров Ісуса. Однак той, хто продовжує чинити зло і грішити, практикуючи це або дотримуючись цього принципу, не матиме справжнього спілкування з Ісусом і не буде насолоджуватися Його спасінням. Ті, хто отримують вигоду від викупу і належать до Божої громади, повинні бути святими, але вони повинні усвідомлювати, що їхнє спасіння є благодаттю, а не їхньою святістю.

ГІРКІ ТРАВИ

Пасхальне ягня мало їстися з гіркими травами. Вони символізують гіркі переживання народу Господнього, які пов'язані з переживаннями Ісуса, представленими у смаженому ягнятті. «Якщо ми страждаємо [з Ним], то й царюватимемо з Ним» (2

Тимофія 2:12). «Ми мусимо через багато страждань увійти в Царство Боже» (Дії 14:22). Про Ісуса було пророковано: «Він був поранений за наші гріхи, змучений за наші провини; кара за наш мир була на ньому» (Ісаія 59:6). (Дії 14:22). Про Ісуса було пророковано: «Він був поранений за наші гріхи, побитий за наші провини; покарання за наш мир було на ньому, і його ранами ми зцілилися» (Ісаія 53:5). Ми не зцілюємося завдяки своїй святості.

Апостол Павло, говорячи про жертви в шині, каже нам: «Тому й Ісус, щоб освятити народ Своєю власною кров'ю, страждав поза брамою. Вийдімо ж до Нього поза табір, несучи Його ганьбу» (Євреїв 13:12,13). Отже, ми повинні їсти смажене ягня з гіркими травами випробувань і страждань.

З Божою допомогою ми здатні розп'яти свою плоть (Галатів 5:24). Як і апостол Павло, ми намагаємося дисциплінувати свої тіла (1 Коринтян 9:27). Ми повинні це робити, щоб почути слова: «Добре, добрий і вірний слугу» (Матвія 25:21).

Коли ізраїльтяни наїлися ягням, вони були готові до подорожі. Вони були готові покинути Єгипет. Вони більше ніколи не мали спілкуватися з єгиптянами. Вони мали їсти поспіхом, тримаючи палиці в руках. Все це символізувало те, як наше життя має бути позначене нашим майбутнім призначенням як співспадкоємців Христа в Його майбутньому царстві. Палиця символізувала нашу залежність, нашу опору на Бога в подорожі. Все це стало можливим завдяки крові Агнця. Як Бог об'єднав нас через Христа, так само Він буде

вести нас у нашій подорожі до землі обітованої, небесної Ханаану.

«НА ЗГАДКУ ПРО МЕНЕ»

У світі існує звичай відзначати дні народження своїх героїв і видатних людей, тоді як час і обставини їхньої смерті, як правило, значною мірою забуваються. Ймовірно, головна причина цього полягає в тому, що досягнення, які роблять їх великими, обмежуються часом, коли вони живі, тоді як смерть покладає кінець їхній кар'єрі. Але з Ісусом цей порядок речей змінюється. Звісно, його народження щороку згадують мільйони людей, але він конкретно наказав своїм послідовникам вшановувати його смерть. Він не залишив жодних вказівок щодо святкування свого народження.

Звичайно, було надзвичайно важливо, щоб Ісус народився у світі як людина, щоб стати Спасителем грішного роду людського, але саме його смерть забезпечила спокуту. Головна мета першого пришестя Учителя була досягнута його смертю. Його життя було надихаючим; його вчення мало далекосяжний вплив на поведінку людей; його чудеса були благословенням для тих, хто отримав від них користь; його пророцтва давали точний прогноз багатьох видатних подій того часу; але його місія на землі була б значною мірою марною, якби не його смерть. Досягнення всіх інших людей були перервані смертю, але служіння Учителя досягло найбільшої ефективності саме завдяки смерті.

Безсумнівно, саме тому Бог бажає, щоб його народ вшановував смерть Ісуса. Нам надзвичайно важливо завжди пам'ятати про необхідність смерті Ісуса і про те, що тільки завдяки їй ми маємо привілей насолоджуватися вічною надією на життя через нього ( ). Нам, як послідовникам Учителя, важливо пам'ятати про його смерть, тому що Писання закликає нас померти разом з ним. Як і в Ісуса, так і в християн, їхнє служіння є переможним лише тоді, коли вони вірно виконали свою жертву, навіть до смерті. Об'явлення 2:10

ВАЖЛИВІ ДНІ

Останні дні земного життя Ісуса були знаменними. Хоча він розумів значення подій, що швидко слідували одна за одною, його учні в значній мірі не могли осягнути їхнього значення. Ізраїль був абсолютно сліпий до того факту, що в Юдеї творилася найважливіша історія всіх часів. Саме в ті драматичні дні Ісус в'їхав через ворота міста Єрусалима, представивши себе Ізраїлю як їхній передбачений Цар і Месія.

Після цього він вигнав міняльників з храму. Його учні запитали його на Оливній горі про знаки його другого «пришестя і завершення віку» (Матвія 24:2,3). Він святкував пасхальну вечерю зі своїми учнями у верхній кімнаті. Юда домовився зрадити його в руки його ворогів. Була та болісна сцена в Гефсиманському саду ( ); зрада, що послідувала за нею; суд перед первосвящеником; зречення Петра; суд перед Пилатом і Іродом; бичування; знуцання; і, нарешті, розп'яття. Це були події, що

ознаменували останні дні життя найблагороднішого благодійника людства. Для учнів вони означали спочатку великі надії, потім збентеження і, нарешті, гірке розчарування. Для багатьох євреїв ці події були лише природними наслідками помилкових зусиль фальшивого самозванця, який намагався бути визнаним обіцяним Месією Ізраїлю і з яким «законні» правителі того часу вчинили належним чином. Тільки Ісус розумів, що відбувається, і це розуміння допомогло йому витримати випробування і завершити роботу, яку йому доручив його Небесний Батько.

ПАН, ЯКОГО ЗНЕВАЖАЛИ

Ісус ніколи не був популярним серед книжників і фарисеїв. Деякі з них були вражені його поведінкою і вченнями, але як група вони були вороже налаштовані до нього з самого початку його безкорисливого служіння і ніколи не втрачали нагоди зробити все, що могли, щоб налаштувати народ проти нього. Але багато простих людей думали самостійно. Їм подобалися ласкаві слова, які говорив Учитель, і вони погоджувалися, що «ніхто ніколи не говорив так, як цей чоловік». Іван 7:46

Ще більш переконливими для широкої єврейської громадськості були численні чудеса, які творив Учитель. Ці благодійні вчинки породили процес міркування, що відбився у словах сліпого, якого було зцілено. Він натякнув, що не розуміє всього, що пов'язано з великими благословеннями, які

отримав, але знає, що раніше був сліпим, а тепер бачить. (Іван 9:25). Багато інших були сліпими, а тепер і вони могли бачити. Крім того, були прокажені, які були очищені; каліки, які стали ходити; багато хто був звільнений від злих духів; і мертві, які були воскресені до життя.

Можливо, дуже мало хто з них міг зрозуміти велику частину того, чого навчав Учитель, але вони знали, що він благословив їх, і їхні родичі та друзі також це знали. Тому значна частина Ізраїлю була прихильно налаштована до Ісуса і не піддавалася впливу книжників та фарисеїв, які прагнули позбавити його життя. Перш за все, він був під захистом провидіння свого Небесного Отця, який не давав його ворогам здійснити свої злі задуми проти нього, поки не настав час для його жертви.

ПЕРЕКОНАНІ УЧНІ

Тим часом, коли Ісус ходив, роблячи добро і проповідуючи Євангеліє Царства, його учні все більше переконувалися в його місці в Божому плані. Коли він вперше покликав їх слідувати за ним, вони вірили, що він є обіцяним Месією. Але коли вони стали свідками його чудес, слухали, як він проповідував людям, і сиділи біля його ніг, все глибше вбираючи дух і глибину його благодатних слів, їхня впевненість, мабуть, кристалізувалася. Не дивно, що Петро висловив готовність померти за свого Вчителя.

Однак учні були звичайними людьми, ще не народженими від Святого Духа; тому вони були не

готові до того, що служіння їхнього Месії, їхнього Господа, так раптово закінчиться. Навіть натяк Ісуса, який міг хоча б частково попередити їх про те, що їх чекає, викликав у Петра енергійний протест: «Далеко це від Тебе, Господи!» (Матвія 16:22). Відповідь Ісуса Петру в цій ситуації містила глибокий сенс, який можуть зрозуміти і оцінити лише ті, хто народжений від Духа. Він сказав: «Хто хоче зберегти своє життя, той його втратить, а хто втратить своє життя заради Мене, той його знайде». Матвія 16:25

Як дивно це, мабуть, прозвучало для учнів! Це досі звучить дивно для тих, хто не був посвячений Святим Духом у таємниці плану спасіння Небесного Отця. Як хтось може врятувати своє життя, втративши його? Ісус зробив це, втративши, або відмовившись від свого земного життя в жертві. У воскресінні він був винагороджений божественним життям. Його жертва була добровільною, але, добровільно уклавши цей завіт жертви, його відмова означала б вічну смерть. Таким чином, він врятував своє життя, вірно завершивши свою жертву аж до смерті.

Втративши своє життя в жертві, Ісус також надав можливість спасіння всьому роду Адама. Не дивно, що така надзвичайно важлива особливість божественного задуму, яка так відрізняється від шляху грішної людської мудрості, повинна бути вшанована Божим народом! Практичні та надихаючі аспекти смерті Учителя самі по собі є достатньою підставою для вшанування цієї події.

У цьому відношенні його смерть була практичним втіленням принципу божественної любові, ілюстрацією того, що любов повинна і буде робити в нашому житті, якщо, як Ісус, ми керуємося нею. Якщо ми хочемо бути подібними до нього, ми також повинні покласти своє життя — спонукувані тією ж любов'ю, яка спонукала його покласти своє життя за інших. Однак ми ніколи не повинні втрачати з виду більш важливий аспект смерті Учителя як Викупника людства.

ПРИЗНАНИЙ ЦАРЕМ

Пізніше, після того, як Святий Дух зійшов на учнів, які чекали на П'ятидесятницю, вони зрозуміли те, чого до того часу абсолютно не могли досягнути. Але навіть незважаючи на те, що вони не розуміли всього, що їм говорив Учитель, вони продовжували слідувати за ним. Виконуючи його вказівки, вони зв'язалися з одним із його друзів, дістали молодого ослика, і на ньому Ісус триумфально в'їхав до міста Єрусалима як цар Ізраїлю.

Учні вірили, що Ісус є царем Ізраїлю, і вони очікували, що в якийсь відповідний момент таке представлення себе буде, безсумнівно, необхідним. Питання, яке виникло в їхніх умах після розмови Учителя про смерть, тепер, принаймні тимчасово, було забуте. Так і повинно було бути. Ісус був царем, і настав час, щоб народ дізнався про це і мав можливість прославити його як такого. Тепер він давав їм цю можливість, і вони були готові скористатися нею. Учні, мабуть,

думали, що месіанське царство вже наближається!

Потім Ісус пішов до храму, зцілив хворих, яких там знайшов, і вигнав міняльників. Це добре гармоніювало з його царським в'їздом до міста. Настрій учнів піднявся ще вище. Вони проявили свій ентузіазм ( ), звертаючи увагу Ісуса на прекрасні камені, з яких був побудований храм. Можливо, вони мріяли про те, що новий правитель Ізраїлю незабаром захопить цю величну споруду. Але їхній ентузіазм швидко вгамував Ісус, який зауважив, що настане час, коли в цьому славному храмі не залишиться каменя на камені. Матвія 24:2

Яким шоком це, мабуть, було! Однак, очевидно, це змусило учнів усвідомити, що їм ще багато чого потрібно дізнатися про свого Месію і плани щодо Месіанського царства, бо пізніше ми бачимо їх з Ісусом на Оливній горі, де вони запитують його про час і ознаки його повернення, друге пришествя і встановлення його царства.

Вони не мали чіткого уявлення про те, що насправді означали їхні запитання, але, принаймні, вони відчували з висловлювань Ісуса, що царство не було так близько, як вони припускали. Можливо, вони згадали інші речі, які він раніше говорив, наприклад, притчу про вельможу, який пішов у далеку країну, щоб отримати царство, а потім повернувся. У будь-якому разі, вони хотіли дізнатися більше про те, про що, як вони усвідомили, знали так мало.

Тож вони сказали Ісусу: «Скажи нам, коли це буде? І яка буде ознака твого приходу [грецьке «парусія» — «присутність»] і кінця світу [грецьке «айон» — «вік»]? (Матвія 24:3). З цих питань очевидно, що учні, принаймні нечітко, відчували, що Ісус може на деякий час відійти від них, а потім повернеться, щоб встановити своє царство.

Довга відповідь Учителя на їхнє запитання є чудовим пророцтвом не тільки про кінець віку, але й про загальні умови протягом усього віку, починаючи з падіння єврейської держави. Але немає підстав припускати, що це просвітило учнів і підготувало їх до подій, які були безпосередньо перед ними і перед їхнім Учителем. Це не тому, що вони не хотіли знати або не намагалися дізнатися. Це був просто випадок, коли природна людина не могла зрозуміти речі Духа Божого. 1 Коринтян 2:10-14

ВЕРХНЯ КІМНАТА

Розуми учнів були тепер дуже схвильовані. Коли вони зібралися у верхній кімнаті, яка була задалегідь підготовлена для їхнього використання під час святкування Пасхи, здавалося, ніби саме повітря було просякнуте відчуттям наближення трагедії. Ісус дав зрозуміти, що один з них планував зрадити його. Тоді пролунало це благальне, жалісне запитання: «Учителю, чи це я?» (Матвія 26:25). У цьому прояві видно благородну гідність Учителя. Він, звичайно, знав, що зрадником був Юда, але не виголошував промов проти нього, а продовжував

звертатися до нього як до «друга» [грецькою «товариша»]. Матвія 26:50

Учням було багато чого навчитися щодо справжнього духу і світогляду Учителя. Їхня точка зору була цілком людською і здебільшого егоїстичною. Вони раділи, думаючи про славу, яка буде їхньою, коли вони будуть пов'язані з Ісусом у його царстві. Вони думали про це в тій верхній кімнаті і сперечалися між собою, хто з них буде найбільшим. Це дало Ісусу ще одну нагоду продемонструвати свою смиренність, а також велику пристрасть до служіння. Він омив їм ноги і пояснив, що той, хто буде найбільшим серед них, буде слугою всіх.

Потім було те дивне запитання про володіння мечами. Ісус хотів знати, скільки мечів мають його учні. Отримавши запевнення, що в компанії було два мечі, Ісус пояснив, що цього достатньо (Лука 22:38). Можливо, це запитання не було таким дивним для учнів Ісуса в той час, як воно може бути для нас зараз. Ми навчилися думати про нього як про Князя миру і пацифіста. І він дійсно був таким, адже пізніше з'ясувалося, що він не дозволив би використовувати ці мечі для своєї оборони ( ).

Чому ж тоді він запитав своїх учнів про наявність мечів? Зараз ми знаємо, що він планував продемонструвати свою непротивність арешту. Петро мав один із двох мечів і пізніше намагався використати його, щоб запобігти арешту свого Вчителя. Це дало Ісусу чудову нагоду довести, що він добровільно віддає себе на розп'яття. Не

тільки це, але й зціливши вухо слуги первосвященика, яке Петро порізав необдуманим використанням свого меча, Ісус продемонстрував, що не бажає, щоб хтось страждав через нього, навіть якщо він сам мав страждати і померти за все людство.

ХЛІБ І ЧАША

Ісус і його учні були у верхній кімнаті, щоб спожити пасхальну вечерю чотирнадцятого дня першого місяця Ізраїлю, Нісана. Це було щорічне вшанування тієї пам'ятної ночі в Єгипті, коли кров першого пасхального ягняти була покроплена на одвірки і косяки дверей будинків, і коли ізраїльтяни споживали пасху в безпеці, а первістки Єгипту померли. Вихід 12:1-14

Бог хотів, щоб його народ пам'ятав про велике визволення, яке відбулося у зв'язку з тією першою Пасхою, тому він наказав ізраїльтянам щороку відзначати її. Але ще важливішим за наочний урок для Ізраїлю було те, що пасхальне ягня вказувало на набагато важливішу жертву «Агнця Божого», який мав забрати гріхи світу (Івана 1:29). Ісус був тим Агнцем, і разом зі своїми учнями він востаннє вшановував жертву типового пасхального ягняти, реальним втіленням якого він мав стати.

Саме на завершення цього свята Пасхи Ісус встановив нову церемонію для своїх послідовників. Він пояснив, що хліб символізує його розбите тіло, а плід виноградної лози — його пролиту кров. Потім він попросив своїх учнів взяти участь у цій церемонії, пояснивши, що якщо вони

будуть продовжувати це робити, то тим самим проголошуватимуть його смерть. (1 Коринтян 11:23-26). Це була проста служба, яку встановив Учитель, — просто пиття з чаші та ламання і спільне споживання прісного хліба. Вона не була призначена як продовження пасхальної вечері в новій формі, а як пам'ять про жертву справжнього пасхального ягняти, тобто Ісуса, Спасителя світу.

Сумнівно, чи учні в той час добре розуміли те, що Ісус говорив їм про хліб і чашу. Вони тоді не усвідомлювали, що Ісус повинен померти, щоб вони могли мати життя і насолоджуватися привілеєм царювати з Ним. Вони не розуміли, що Його царство не зможе забезпечити обіцяні Богом благословення, якщо не буде знайдено спосіб скасувати смертний вирок, який відправляв все людство в могилу.

Вони ще менше розуміли, що для того, щоб жити і царювати з Христом, їм доведеться страждати і померти разом з ним. Однак хліб і вино символізували ще одну привілею всіх істинних послідовників Христа. Ми отримуємо благословення життя, даровані Його розбитим тілом і пролитою кров'ю, а також маємо привілей слідувати Його стопами жертви і служіння. Яке благословенне спілкування, або братерство, належить нам. 1 Коринтян 10:16,17

ВОНИ СПІВАЛИ ГІМН І ВИЙШЛИ

З розповіді випливає, що після того, як Ісус встановив пам'ять про свою смерть, вони негайно залишили верхню кімнату і вирушили до

Гефсиманії. Серце Учителя було надто переповнене, а учні були надто втомлені, щоб залишатися для подальших обговорень. Вони повільно йшли з міста до саду, і по дорозі трохи розмовляли. Саме тоді Петро підтвердив свою готовність померти за свого Вчителя і сказав, що зробить це, навіть якщо всі інші його покинуть. І Петро мав це на увазі всім серцем, як він продемонстрував пізніше у своєму житті.

Увійшовши до Гефсиманського саду, Ісус запросив Петра, Якова та Івана відійти вбік і пильнувати разом з ним. Він думав, що вони будуть готові молитися разом з ним, але вони не змогли. Він пішов далі, щоб молитися на самоті. «Якщо це можливо, нехай ця чаша минуть мене», — просив він Отця, «проте не як я хочу, а як Ти хочеш». (Матвія 26:39). Ми не повинні припускати, що Ісус хоч на мить мав бажання порушити свій завіт про жертву. Він знав, що воля Отця полягала в тому, щоб він помер, і він був рішуче налаштований виконати цю волю.

Можливо, до цього моменту Учитель не усвідомлював повністю, що його смерть буде такою ганебною, що його звинуватять у богохульстві та зраді. Для того, хто робив тільки добро, хто вшановував свого Небесного Отця в кожній думці, слові і вчинку, це були болісні звинувачення. Він був радий померти як Спаситель світу, але чи була воля Отця, щоб він також страждав іншими способами? Так, і, переконаний у цьому, Ісус був спокійний і задоволений.

Нам сказано, що Ісус був стурбований і був почутий за свою відданість (Євреїв 5:7). Ми не повинні припускати, що він боявся смерті. Але слід пам'ятати ( ), що Учитель ризикнув своїм існуванням, уклавши завіт про жертву зі своїм Отцем (Псалом 50:5). Якби він не був вірним, для нього не було б воскресіння. Тому його турбувала вічна смерть, і саме через це, без сумніву, він отримав втіху, отримавши запевнення, що його Отець все ще «благоволить» до нього (Матвія 3:17; Івана 12:27,32). Отримавши це запевнення, Ісус змирився з усією ганьбою і соромом, які так незаслужено були на нього накладені.

Що стосується людської допомоги, то в останні години свого земного життя Учитель мав її дуже мало. Це було не тому, що його учні були байдужими. Петро, Яків і Іван здавалися найближчими до нього, і Петро, безсумнівно, довів свою готовність допомогти. Але ці люди з природним мисленням були абсолютно не здатні зрозуміти випробування, через яке проходив їхній Учитель. Однак там, де рука плоті була безсила, Небесний Отець підтримував і давав втіху. Ісус був настільки впевнений, що його Отець завжди поруч і готовий допомогти, що сказав Петру, що якщо той забажає, він може попросити його про захист дванадцяти легіонів ангелів, і це прохання буде виконано. Матвія 26:53

СИН БОЖИЙ

Залишивши Гефсиманію, Ісус і учні зустріли натовп, який вийшов з міста, щоб заарештувати

його, того, хто був призначений бути Царем царів. Учитель добровільно здався, сказавши лідерам натовпу, що він є тим, кого вони шукають. Був зрадницький поцілунок Юди, хоробра, хоча й необачна спроба Петра врятувати свого Вчителя від ворогів, а потім його поспішно відвели до судової зали, щоб допитати первосвященик.

Первосвященик Каяфа запитав Ісуса: «Ти Христос, Син Благословенного?» (Матвія 26:57,63; Марка 14:61). Ісус відповів: «Ти сам це сказав», знаючи, що ця відповідь в очах первосвященика зробить його підлягаючим смертній карі (Матвія 26:64). З самого початку свого служіння Учитель стикався з питанням про те, чи є він Сином Божим. Сатана сказав йому: «Якщо ти Син Божий, кинься вниз» з вершини храму (Матвія 4:5,6). Ісус знав, що він є Сином Божим. Для нього не було сумнівів, які можна було б розвіяти такою ефектною демонстрацією, як пропонував сатана. Коли він був хрещений, він отримав підтвердження свого синівства, коли пролунав голос Бога, який сказав: «Це мій улюблений Син, в якому я маю впадобання» (Матвія 3:17).

За кілька місяців до того, як первосвященик знову підняв це питання в ту пам'ятну останню ніч земного служіння Учителя, він отримав подібне підтвердження свого синівства. Це сталося на горі Преображення, коли знову пролунали ті слова, що підбадьорювали серце: «Це мій улюблений Син, в якому я маю впадобання; слухайте його». (Матвія 17:5). Небесний Отець має чудові засоби для

підготовки свого народу до випробувань, і яку силу духу, мабуть, дало Ісусу це нове підтвердження, коли пізніше він стояв перед заздрисним і упередженим первосвящеником, який запитав його, чи є він Сином Божим. В Ісуса не було жодних сумнівів щодо свого синівства, і, знаючи, яким буде результат, він підтвердив істину. Нелегко твердо стояти за істину, коли це означає смерть, але Ісус це зробив і тим самим залишив нам приклад, щоб ми йшли Його слідами.

ІСУС-ЦАР

Врешті-решт, Учителя привели до Пилата. Як представник Цезаря, Пилат не цікавився релігійними звинуваченнями, які євреї висунули проти Ісуса. Вони це добре знали, тому звинуватили його в тому, що Учитель проголосив себе царем. Якщо це було правдою, для Пилата це означало, що Ісус був потенційним суперником Цезаря, і з цієї причини його треба було стратити.

Релігійні упередження засліплюють людей і заважають їм правильно оцінювати чесноти та гріхи інших. Пилат не мав релігійних упереджень щодо Учителя, тому після розслідування виявив, що звинувачення проти нього не мали під собою жодних підстав. На його думку, навіть якщо Ісус і проголошував себе царем, то це було лише релігійним поняттям, яке в реальному сенсі не робило його претендентом на римський трон. Тому Пилат хотів звільнити Учителя, але розлючений, засліплений упередженнями натовп не дозволив йому цього зробити.

Ісус визнав перед Пілатом, що євреї мали рацію, кажучи, що він є царем: «Для цього я народився і для цього прийшов у світ», — такою була його відповідь представнику Риму, коли йому було поставлено це запитання. (Іван 18:37). І який це був цар! Він мав три з половиною роки, щоб залучити на свою службу тих, хто міг би воювати за нього, але він не доклав жодних зусиль, щоб створити армію. Ісус навіть не дозволив своєму вірному слугі Петру використовувати меч для його захисту. Натомість цей Цар царів добровільно помер за своїх майбутніх підданих. Не дивно, що таку смерть слід вшановувати! Вони увінчали цього царя любові терновим вінком. Вони плювали на нього і глузували з нього. Вони змусили його нести свій хрест, а потім прибили його до нього, щоб він помер. Над його головою, за його вказівкою Пілата, вони розмістили напис: «Це цар юдеїв». (Лука 23:38). Пілат хотів, щоб світ знав, що цей видатний чоловік помирає, тому що євреї ненавиділи його і відкинули як свого царя. Але з точки зору Ісуса, він помирає як Спаситель світу. Для нього обставини, що призвели до його смерті, не мали значення.

Коли він висів на хресті, ті, хто стояв поруч, кричали: «Якщо ти Син Божий, зійди з хреста» (Матвія 27:40). (Матвія 27:40). Це був той самий виклик, який більше трьох років тому кинув Учителю сатана. Тоді він відмовився робити щонебудь, щоб довести іншим, що він справді є Сином Божим, і не піддався спокусі зробити це і зараз, коли висів на хресті. Не було більше причин

робити це, ніж дозволяти Петру використовувати меч, щоб захистити його.

Первосвященики та книжники глумливо говорили між собою: «Інших він спасав, а себе не може спасти» (Матвія 27:41,42). Ах, як мало вони розуміли, що відмовою Спасителя спасти себе він дарував спасіння їм і всім родинам землі! Це великий урок, який повинні засвоїти всі, хто прагне вічного життя. Ось чому Ісус хоче, щоб ми вшановували пам'ять про Його смерть. Для нас важливо пам'ятати про джерело нашого спасіння, щоб ми залишалися смиренними перед Богом і усвідомлювали всю міру нашої потреби — потреби, яка задовольняється через Його смерть.

Щоб Ісус міг повністю зайняти місце грішника, Небесний Отець повинен був на мить відвернути від нього свою милість. Саме тоді Учитель вигукнув: «Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув?» (Марк 15:34). Але коли він нарешті помер, то зробив це з повною впевненістю: «У Твої руки віддаю дух Свій», – такими були його останні слова, і його земне служіння завершилося – триумфально завершилося смертю. (Лука 23:46). Як послідовники Учителя і члени тіла Христового, ми маємо привілей також приносити жертви (Римлянам 12:1). І коли ми вшановуємо його смерть, ми також підтверджуємо наше рішення вірно слідувати його стопами.

Багато хто, включаючи тих, хто називає себе християнами, не усвідомлюють, що страждання Христа продовжуються в щоденних жертвах, які приносять його послідовники, оскільки вони

«посаджені разом у подобі Його смерті» (Римлянам 6:5). Але саме так діяв план Божий протягом Євангельської ери.

Щороку, в день пам'яті про смерть нашого Господа, після заходу сонця, багато людей Господа по всьому світу збираються разом у своїх місцевостях і знову згадують дивовижний дар Божої любові, а саме Ісуса, « ' Агнца, забитого від заснування світу» (Об'явлення 13:8). (Об'явлення 13:8). Водночас вони знову присвятять своє життя, щоб ще вірніше слідувати слідами Спасителя, радіючи привілею жертви і служіння, щоб жити і царювати разом з Ним. Римлянам 6:5,8; 8:17

ЇХНЄ ВИЗВОЛЕННЯ І НАШЕ

Не було радіо чи телебачення, щоб передати цю новину, не було газет чи електронних ЗМІ, щоб опублікувати трагічну подію, яка сталася того вечора чотирнадцятого дня місяця нісан, більше ніж півтори тисячі років до першого приходу Христа — тієї ночі в Єгипті, коли померли всі первістки єгипетських сімей. Навряд чи поширення таких новин мало б якесь значення, адже кожна сім'я в країні була настільки заклопотана власним горем, що сумнівно, чи хтось би звернув увагу на долю інших. Ангел смерті не робив винятків, бо первістки фараона, як і найскромніших єгиптян у країні, були вбиті тієї ночі багато століть тому.

Це стара історія, але її значення для Божого народу з кожним роком стає все більш важливим.

Нас турбує не стільки той факт, що померли первістки Єгипту, скільки те, що первістки Ізраїлю були врятовані від руйнівної руки, яка пройшла по землі тієї фатальної ночі. Для них це була ніч визволення — визволення первістків від смерті і визволення всього Ізраїлю від єгипетського рабства наступного дня.

І так, чотирнадцятого дня місяця нісан, як і щороку з того часу, народ Господній по всій землі особливим чином згадує свою надію на визволення як антитипова «церква первістків» і радіє перспективі визволення світу людства від рабства гріха і смерті, яке почнеться вранці того славного дня нового царства. Євреїв 12:23

ПАСХАЛЬНЕ ЯГНЯ

Це є тлом думки, яка допомагає підкреслити значення Вечері Господньої для тих, хто радіє в сучасній істині. Ми всі пам'ятаємо захоплюючу історію про те, як первістки Ізраїлю були врятовані в ту першу пасхальну ніч. Це сталося тому, що вони послухалися настанов Бога, даних їм через Мойсея, — настанов, які вимагали пролити кров пасхального ягняти. Кожна єврейська родина мала продемонструвати свою віру в рятівну силу цієї крові, нанесла її на одвірки та перемички своїх будинків. Будь-яка родина, яка цього не зробила, постраждала разом з єгиптянами.

Звичайно, зараз ми знаємо, що в крові того типового пасхального ягняти не було ніякої вродженої рятівної сили, а Господь просто наводив приклад дивовижного забезпечення

спасіння через дар свого улюбленого Сина. Маючи це на увазі, як же зворушливі слова Івана Хрестителя про Ісуса: «Ось Агнець Божий, що бере на Себе гріх світу» (Іван 1:29). (Іван 1:29). Жало смерті почало вражати людський рід у Едемському саду, і єдиним способом усунути цю пошесть було пролиття крові – не крові ягняти, не крові биків і козлів, а дорогоцінної крові Ісуса, того, хто став досконалим заступником за втрачене життя батька Адама. Євреїв 9:11,12

ПАМ'ЯТЬ ПРО НАШОГО ГОСПОДА

Протягом більше трьох років після того, як Іван назвав Його «Агнцем Божим», Ісус трудився і служив, віддаючи своє життя за людей. І ось настав час, коли Його жертва мала бути завершена, коли Він мав бути забитий як справжній Пасхальний Агнець, жертва, необхідна для визволення як церкви, так і світу. Тому він домовився зустрітися зі своїми учнями в «верхній кімнаті», щоб востаннє разом з ними взяти участь у щорічному святі Пасхи ( ), яке вшановувало обставини тієї першої пасхальної ночі в Єгипті. Матвія 26:17-20

Закінчивши це, Ісус взяв хліб і плід виноградної лози і встановив нове таїнство - одне з двох, які були покладені на його послідовників, іншим було водне хрещення, але обидва були лише символами. Він дав хліб своїм учням і запросив їх скуштувати його, пояснивши, що він символізує його тіло. Так само і чаша, пояснивши, що вона

символізує його кров, і що його кров буде пролита за них. Матвія 26:26-28

Це не було покликане стати новою формою Пасхи. Що стосується Ісуса і його послідовників, щорічне відзначення Пасхи закінчилося тієї ночі. Це було лише прообразом, або тінню, яка вказувала на Ісуса і пролиття його крові, і тепер, коли він прийшов і мав бути вбитий за гріхи світу, не було сенсу продовжувати церемонію Пасхи. Те, що Ісус наказав своїм учням, було призначене для вшанування його смерті і для того, щоб нагадати його послідовникам, що це для них означає, і яку частку вони мають мати з ним як «церква первородних».

Коли ми думаємо про пролиту кров Ісуса і його розбите тіло, представлені «хлібом» і «чашею», це допомагає нам усвідомити благословенний факт, що він віддав своє життя за нас — що він вилив свою душу до смерті. Як ми повинні бути вдячні за це! Дійсно, одна думка, яку ми повинні намагатися мати на увазі під час щорічного святкування Пам'яті, і завжди, це вдячність - вдячність за Божу любов, яка дала Свого Сина, щоб померти за нас, і вдячність за вірність Ісуса, який поклав Своє життя як наш Спаситель.

Єдиний спосіб висловити свою вдячність за будь-який дар — це прийняти його і використовувати; і саме так ми повинні поступати з Божим даром. Ми повинні прийняти Ісуса і використовувати заслуги Його жертвовного життя, як це передбачено в Божому плані. Повне прийняття Ісуса, яке виражається в участі в символах Меморіалу,

означає повну віддачу нашої волі, щоб виконувати Його волю, прийняття Його як нашої Голови. Тоді ми дізнаємося, що Його воля для нас полягає в тому, щоб ми поклали своє життя в жертву, як це зробив Він.

ПРИЧАСТЯ

Відповідно до цієї думки, апостол Павло пояснює, що наше прийняття хліба і чаші символізує спільне спілкування і участь, причастя у жертвній праці Христа. Це серйозна думка, але вона повинна надихати нас на велику старанність у служінні Господу, бо саме на цій основі ми матимемо привілей жити і царювати з Ним. Римлянам 8:17,18

Коли ми будемо брати участь у пам'ятних символах цього року, давайте пам'ятати про ці думки. Давайте згадаємо про велике визволення, яке воно символізує для нас і для всього людства, як це було передвіщено досвідом Ізраїлю в Єгипті. Давайте радіти захисту, який надає нам кров як членам класу первістків, і частці, яку ми отримуємо разом з Ісусом у визволенні всього людства від гріха і смерті в той великий день, що настане після пасхальної ночі — в Епоху Євангелія. Яка благословенна перспектива!

Коли ми думаємо про страждання, через які пройшов Ісус, щоб здобути це визволення — велику суперечність грішників, яка була на нього накинута, глузування, бичування, жорстокість хреста — нехай наші серця відгукнуться більш рішучою рішучістю бути вірними йому, незалежно

від того, якою ціною це буде. Необхідно, як проголошує Писання, «як камінь» налаштувати свої обличчя, щоб слідувати Його стопами жертви і страждань аж до смерті, знаючи, що Господь допоможе нам у кожную хвилину потреби. Ісая 50:7

Всі ми повинні жити кожен день так, ніби він останній. Якщо ми будемо це робити, то, як святі Божі, будемо прагнути виконати наші обітниці посвячення, жертвуючи плоттю ( ) та її інтересами, спрямовуючи наші почуття на те, що вище.

Нехай щорічна Пам'ятна Вечеря знаходить нас ближчими до Господа, ніж будь-коли раніше, і більш вдячними за все, що Його кров означає для нас і ще означатиме для всього людства.